

Jugoslovanska

Kato. Jednota

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota.
Sedež v ELY, MINNESOTA.

GLAVNI URAĐNIKI:

Predsednik: J. A. GERM, 507 Cherry Way, og Box 57, Broad
dock, Pa.Podpredsednik: ALOIS BALANT, Box 106, Pearl Ave., Logan,
Ohio.

Glavni tajnik: GEO. L. BROZICH, Ely, Minn.

Blagajnik: JOHN GOUZE, Box 105, Ely, Minn.

Kaznjik: LOUIS COSTELLO, Box 583, Salida, Colo.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVEC, 900 N. Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNIKI:

MIKE ZUNICH, 421 — 7th St., Calumet, Mich.

PETER SPEHAR, 422 N. 4th St., Kansas City, Kans.

JOHN AUSEC, 5427 Homer Ave., N. E. Cleveland, O.

JOHN KRŽIŠNIK, Route 2, Burley, Idaho.

POROTNIKI:

FRAN JUSTIN, 1708 E. 28th St., Lorain, O.

JOSEPH PISHLAR, 308 — 6th St., Rock Springs, Wyo.

G. J. PORENTA, Box 701, Black Diamond, Wash.

POMOŽNI ODBOR:

JOSEPH MERTEL, od društva sv. Cirila in Metoda, št. 1,
Ely, Minn.

LOUIS CHAMPA, od društva sv. Srca Jezusa, št. 2, Ely, Minn.

JOHN GRAHEK, št., od društva Slovenec, št. 114, Ely, Minn.

Vsi dopisi, tiskajoči se uradnih zadev, kakor tudi demarni
počitajve, naj se pošiljajo na glavnega tajnika Jednote, vse pri-
tožbe pa na predsednika porotnega odbora.Na osebnosti ali neuradni pisma od strani članov se ne bodo
osiralo.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA"

Na valovih mladosti.

Roman Romanov.

(Nadaljevanje).

Pozdravila ga je stara ženica tam v kotu, ali on je ni čul in ni je opazil. Stal je poln začudenja in v tistem trenutku ni mogel zbrati svojih misli. Mračilo se mu je pred očmi in s tresočimi koraki je odšel v sosednjo sobo. Tam sta sedeli Vera in njena teta. — Majniški solnčni žarki so bili razliti po sobi, igrali so se na belih tleh in videti je bilo, kot da bi hoteli tolažiti.

Vera je sedela na zofi in tiščala ročec k obrazu. Ko je vstopil Dobravnik, je dela ročec od obraza in se ozrla po njem z obokanimi očmi. Njega je zabelelo, ko je videl njene tresočne ustnice in njen žalostni obraz. Na licih bleboda in sledovi solz, oči vse mokre in otožni kodri na čelu in senčeh...

— Ali, kaj se je dogodilo, prosim vas!...

Izvedel je, kako je zadela Vera mater kap in kako je umrla v nezvesti. Vse mu je bilo čudno in tuje, kakor da bi priel v puste tuje kraje, vse polne kamenja in sivih skal in brez cvetoče rože in senčate loze...

Od tega trenutka je postalo njegovo življenje mračno in zavito v meglo. K njemu ni bilo nobene vesele misli, in njegove sanje so bile težke in vse mučne. Prihajale so k njemu vsakega in duša mu je bila vsa utrujena od njih. Hodil je v urad s trudnimi stopinjami, ves zamišljen in bledega obraza. Vse se mu je tam čudilo, in znanost so ga popraščevali:

— Dobravnik, kaj pa je s teboj, Dobravnik?

V resnici je bil videti težko bolan, ves tako prepadel in težko zamišljen. Ali to ni bila bolezen — to so bile težke ure njegovega življenja, ki so ga obiskale v tistih dneh. Dozdevalo se mu je, da je minilo zanj vse — veselje in — mladost, in zdelo se mu je, da so prešli tudi veseli upi...

Včasih je pogledal Vera, ki je šla mimo njega z objokanimi očmi in tresočimi ustnicami, — a ona ni imela zanj nobene besede več... Težko mu je bilo zaradi nje same, ki je prejkoli vse tiste spomladanske dni in manjnske večere v žalosti in trpljenju. Rad bi se ji približal, da bi jo tolažil, ali videl je, kako ji je ves tuj in nepoznan...

Neke sobote večer se je nameril pisati Miri gorko in prisrčno pismo, vso polno prijaznosti in ljubezni. Hotel je izliti vanj globoko bolest vseh težkih, ur ki so ga obiskale v tistih dneh, in se jih ni vedel oprostiti...

Ali pred očmi mu je stopil Ozbilnikov obraz, blede in čisto mrtyaški;

— Glej, Dobravnik, to je — Mira!...

Spreletelo ga je čuvstvo, ko bi bil šel čez vroča bratska srea, in bi kri tekla iz njih — vroča bratska kri... In v istem trenutku je slišal Ozbilnikove besede:

— Jaz stojim na holmu in se oziram nazaj v tisti mili obraz: — blede lica, črne oči in par vlažnih kodrov na čelu. Glej, Dobravnik, to je — Mira!...

Sedel je pri mizi, glavo podprto in ves zamišljen. Tisoč misli je vstajalo in hitelo čez njegovo dušo. Spoznal je, kako mu je nemogoče pisati Miri ljubeznilno pismo, kako mu je nemogoče iti čez bratsko sree, ki bi krvavelo pod njegovimi nogami.

Prijel je peresnik in napisal hladni in kratkobeseden list. Ko je dokončal, je vstal in hodil po sobi in čutil je, kako mu je postalo lažje. Dozdevalo se mu je tudi v tistem trenutku, kot da bi odhajal iz njegove sobe mrliški duh, ki prej ni hotel iz nje. Šel je in odprl vsa okna in vrata, da bi v sobo prišel spomladanski vonj.

Naslonil se je na okno. Njegove oči so strmele doli na vrt, ves prerjen od spomladanske lepote in globoko je potegnil vase bogati vonj, ki se je dvigal iz kelihov tisočerihih rož in košatih grmov in senčate loze...

Zunaj je snivala majniška tiha noč vsa lepa in pesmi vredna, z bisernimi zvezdami v svojih višavah in s prijaznimi dihi v — mjrnihi nižinah. Tam od drugega konca vrta je prihajala mehka pesem iz dekliskih grl in se dvigala kvišku, plašna in pridržana.

Dobravnik je zaželel govoriti prijazne in odkrite besede, rad bi govoril o spomladanski lepoti in njenem čaru, ki pride, in ga je — srce veselo...

Vstal je od okna in stopil v sosednjo sobo. Tu je sedela Vera na zofi, glavo podprto ob roko in žalostnega obraza.

— Gospica Vera, ali mi je prosto?

— O, prosim, prosim, gospod Dobravnik!

V njenem glasu je bila izražena istinita trpkost in užaljenost, in Dobravnik je vse to opazil.

Ponudila mu je prostor, sama pa se je odmakla od njega.

— Gospica Vera, kako smo si postali tako tuji in neznani!

Dobravnik se je hotel nasmehnti čisto ljubeznilno in prosto, in govoriti pe hotel domače in prisrčno, ali spoznal je, kako mu manjka vseh tistih izrazov in tistih domačih besed, kako so odšle od njune družine daleč stran... On pa si je tako zaželel nazaj nekdanjih lepih dni v tej hiši.

— Vi ste užaljeni, ker sem vas se spomnil šele danes po vrnitvi. Ne bodite nejevoljni, glejte! Včasih objamejo človeka temna čuvstva, pozabiti želi vse — svoje drage domače in svoje lju-

bezpovne znanice, pozabiti želi samega sebe, ves truden od temnih čuvstev... Globoko čuteči ljudje imajo take momente, in jaz — spadam med nje. Zato mi oprostite, Verica!

Vera je obrnila k njemu svoj obraz: ganil jo je njegov gas, ki je bil tako prisrčen in ljubeznil.

— Gospod Feliks, dprostim vam drugič; danes sem vsa žalostna in ne morem delati sprave...

Pri tih besedah se je zdela Feliks, da se vračajo nekdanji dnevi z ljubeznivimi dogodki, in da v njegovo dušo plavajo nazaj nekdanje domače in prijazne besede.

— Verica, jaz bi vas rad tolažil. Ne bodite žalostni, Verica! — Bog je hotel, da je umrla vaša mama. Ali dajte se utolažiti, nasmehajte se zopet, s smehom mile mladosti. Glete, kdaj že nisem slišal vašega veselega smeha.

— Gospod Feliks, kakšen sladkobesednež!

V tistem trenutku je objelo Vera čuvstvo, da bi oprostila Dobravniku veliko večji greh, vsa — prijazna in s smehljajem na ustnih...

Vrnilo se je k njima nekdanje prijateljstvo, in obema se je zdela, da prihajajo zopet vesele ure mladosti druga za drugo.

VI.

Minil je lepi maj, in poletje je potekalo. Vrstili so se vroči dnevi s pekočimi in žgočimi solnčnimi žarki in popoldansko soparnostjo. Prihajali so lepi večeri, ki so prinašali s seboj prijazen hlad in sladak pokoj: zvezde so gorele, narava je snivala, in lunin svit je trepetal po nji...

Zgodnja jutra so privajala s seboj vse polno življenja. Prebudili so se sanjajoči gozdi, začumelo je rosno listje, in iz gostih vrhov so priplavali veseli glasovi gozdnih prebivalcev...

Solnčni žarki so obsevali sanjajoča polja, in trave so se dvigale vse mokre, in rože so obračale svoje glavice pokoncu, vse rosne in zaspane... Zazibalo se je zlato žito plodonosnih njiv, in biseri so zablesteli...

Na nedeljsko jutro se je počutila Mira čudovito dobro. Vstala je, hodila po sobi in zaželela je, da bi šla daleč vun na izprehod. Šla bi po travnati stezi sredi njiv in trati in prišla bi v senčnato hosto. Stopila bi na mehki mah, nasproti bi ji privelo vse polno gozdnega vonja, vesele pesmi bi ji udarile na uho, in objele bi jo prijazne in mile sence.

Prosila je, da bi smela vun.

— Gizela, pojdimo tja za uto samo za trenutek... Kdaj že nisem bila tam!...

Mirin stolec je se stal med temnovječnimi smrekami, in Mira je sedla vanj vsa blede in prepadena. Objeli so jo spomini na ure, ki so ji potekale tukaj, in vstala je vznemirjena.

— Glej, Gizela, koliko lepih ur mi je poteklo tukaj — in zdaj... nobena več!

Njen glas je bil tih in žalosten. Gizela jo je izkušala tolažiti.

— Mira, saj boš še zdrava, — Mira, in še bodo nama tekle prav tukaj vesele urice ljube mladosti, Mirka!

Šli sta po travnati stezi ob estih, in ljudje, ki so šli mimo, so se ozirali po bledem Mirinem licu.

— Kaj me vsakdo tako začudeno gleda?...

— Nič ni, Mira!... Dolgo te že niso videli.

Mira je opazila, kako ji Gizela vse prikriva, in kako se ljudje čudijo nji, ki je blede in prepadena in ne učaka nobene pomladi več.

Obsila jo je skrita žalost, in na tihem je zaželela, da bi se končala vse še tisto uro: na večer bi ležala na odru, in v dveh dneh bi uživala tam med grobovi večni pokoj...

Bila je že vsa trudna od hoje in z robcem si je obrisala pot z obraza.

— Pojdi nazaj, Gizela, jaz sem že obnemogla, in log je še tako daleč!... Glej, nikoli več ne bom hodila po zelenem mahu!

Šli sta nazaj, in v sobi se ej zgrudila Mira vsa trudna v na slanjac. A ostala je pokoncu do mraka. Sedela je pri oknu in gledala vun, kako pač poje nad nado krajinu bogato poletno življenje, in kako ga se vse veseli. K vsem prihaja veselje, prihajajo upi in nade, zanj pa ni več ničesar...

Koliko dni še — in zaprle se bodo njene oči in odpre se ne bodo nikoli več... Prišla bo jesen, prišla bo zima, prišla bo spet te pa spomlad, ljuba pomlad s pisanimi rožami in žametnimi travami, ali ona je ne bo videla — nikoli več...

Spominla se je minulih dni, in prišel ji je na spomin Dobravnik, ki ji je pisal hladno in kratkobesedno pismo. Kje so tisti majniški večeri, ko so se gubili v večerne daljave zadnji glasovi lepih zvonov, in je prihajal na polje in trato večerni mir...

Kako je vse minilo, kako je minila ljubezen, kako je umrlo vse, in tudi ona — še toliko in toliko dni...

Zaželela si je, da bi samo še enkrat govorila s Dobravnikom. Ra-da bi poslušala njegove prijazne in prisrčne besede, in gledala v njegov ponosni obraz, visoko čelo, goste in temne obrvi in uljudni izraz krog ustnic...

Želela mu je pisati dolgo pismo: kako se je z njo samo šalil, ona pa mu je verjela; da jo je zavrzel kakor droben cvet izmed spomladanske bogastva... ali vseeno, ona ga ne sovraži — ona blagoslovja njegova pota in mu želi sreče.

Tako mu je hotela pisati, ali bila je preponosna, da b odgovarjala na tako hladno in kratkobesedno pismo. Rajši si je obrisala solze iz oči, vse vroče in boleče.

Po tisti nedelji ni vstala več. Preležala je vse ostale poletne dni in prečula v svoji boleznii vse dolge, težke noči. Njena postelja je stala tako, da je Mira lahko gledala skozi okno. To okno je bilo obrnjeno na vrt, in videl se je tam za polji gozd, ves senčnat in popolnoma temnozelen.

Ob zgodnjih jutrih je prosila, da bi odgnili zavos:

— Naj gledam jutranjo zoro in solnce, ki vstaja tam za gozdnimi vrhovi!

In ob večerjih je prosila, naj ne zagnjejo tistega okna:

— Rad vidim mrak, kako prihaja, tih in neopažen... In potem pride noč z zvezdami. Prva je večernica, ki zasveti tam nad gozdom...

Poletje je prehajalo v jesen, in noči so postajale hladnejše in hladnejše. Prvo listje je pričelo padati, in tuintam je pridihala hladna sapa n se grala z njim in ga podila semintja. Utihiile so vesele pesmi, in tako je ugašalo — gozdno življenje mrno in polagoma. Po poljanah in tratah so se cvetele mnogobrojne rože, ali to niso bile spomladanske rože, to je bilo žalostno cvetje prve jeseni.

Na sobotni večer je bila Mira za trenutek sama v sobi. Bila je gorko odeta, in okno je bilo široko odprto, zakaj zaželela si je, da bi še enkrat videla večerno nebo.

V sobi ni bilo luč: lunin svit je trepetal na njenem bledem n upadlem obrazu. Od mesta sem so prihajali baš ob tisti uri sentimentalni glasovi mestne godbe. Mira jih je poslušala s čudovito pozornostjo. Kakor bi ji prinašali nove moči, tako je bila vsa pozorna nanje, da se ne izgubi kateri izmed njih...

(Pride še.)

ROJAKI NAROČAJTE SE NA
"GLAS NARODA", NAJVEČJI
SLOVENSKE DNEVNIK V ZDR.
DRŽAVAH.

ŽE VEČKRAT JE BIL PREVARJEN.

H. H. von Schlieku, tovarnarju Bolgarskega Krvnega Čaja, kateri je s stotisoči bolnikov v stalni zvezi, in dobiva dannadan cele kupe zahvalnih pisem od onih, katerim je Bolgarski Krvni Čaj povrnil zdravje, je pisal naš rojak Ivan Losonec 1622 Kogan St., Cincinnati. O sledeče pismo:

"Prosimo vas, pošljite mi še eno škatljo Bolgarskega Krvnega Čaja. Večkrat sem se dal vjeti, raznim oglašom, pa sem vseeno sklenil poskušati Bolgarski Krvni Čaj. V neki lekarni sem kupil eno škatljo čaja in sem se takoj prepričal, da vaš oglaš odgovarja resnici.

Povem tudi, da sem poskusil raznovrstna zdravila, ker imam zelo močno narav, toda po nekaj dneh smo se jaz in moja družina prepričali, da je Bolgarski Krvni Čaj najboljši čistilec želodca."

Eno veliko škatljo Bolgarskega Krvnega Čaja, ki traja za pet mesecev, pošljemo za en dolar kamorkoli:

Marvel Products Co.

9 Marvel Bldg.

Pittsburgh, Pa.

Pripomba: Ako hočete pošljite
ov osigurati, pošljite 10c. več.

Zemlja, kmetje in dom

v priznani prvi poljedelski državi Amerike
v državi Missouri.

Imam še nekaj kosov POCENI, in sedaj je moja zadnja ponudba, da morete dobiti te zdolej navedene kose zemlje za posebno nizko ceno.

Rojak, vabim te, da prideš zdaj pogledat, in ako si videl že kdaj na svetu lepše trtje, ki je bolj zdravo in polno, potem je tvoj, kateri kos si sam izbereš od spodaj navedenih, in sicer BREZ VSAKEGA CENTA PLAČE.

Našel boš tukaj polje, ki ga ni nikjer na svetu lepšega; vrtove, zelenjavo in rože, da se postavimo v vrsto katerikoli države v Ameriki. Našel boš vsakovrstno sadje, ki je sploh, kot znano, preobloženo s sadjem.

Našel boš v bujni rasti vse vrste trave in detelje ter tudi vsakovrstno sočivje, kar si ga sploh kdaj jedel. Videl boš, da je krompir zrel koncem maja ali pa koncem oktobra, kadar ga pač hočeš saditi. Fižol je sajen dvakrat v letu, ako se pa hočeš pečati z vrtnarstvom, potem lahko tu pridelaj 2,500 galonov jagod na akre ali 6,000 galonov kosmulje (gooseberry).

Našel boš tudi polne pajne najfinejšega medu in deželo polno kokoši in jaje. Videl boš, da imajo Slovenci, mali kmetje, od 10 do 20 glav goveje živine.

ČE TE TO ZANIMA IN NE DOBIŠ TEGA V DEŽELI -
POTEM JE KATERIKOLI ZDOLEJ OGLAŠENI KOS -
TVOJ ZASTONJ.

Našel boš deželo prepreženo z železnicami ter šole, eno do dve milj narazen. Ako te zanima cerkev, našel jo boš katoliško prav v bližini. Našel boš vse, potem se nameri pečati s katerikoli vrsto kmetijstvom. Trgi so tukaj tako dobri kot kjerkoli drugje.

Videl boš, da ni zemlje v Ameriki, kjer se toliko različnih rastlin z uspehom prideluje, kakor v tukajšnjih krajih.

Pronašel boš, da vedo oni ljudje, ki te dežele nikdar niso videli, povedati o suhi in boleznii, prebivalci teh krajev pa ne vedo ne o enem ne o drugem. Našel boš tu rojake zdrave, kot kjerkoli na svetu. Prepričal se baš, da imamo izvrstno pitno vodo.

Našel boš solidno slovensko naselbino, ki se razvija brez vsakega hrupa in vrišča, kot nikjer drugje v Ameriki. Našel boš, da vsak Slovenec, ki je že nekaj let tukaj, lahko pripravi obed iz svojih pridelkov, da boljšega ne dobiš nikjer.

PRIDI ZDAJ IN POGLEJ KAJ PRIDELUJEMO.

FRANK GRAM, NAYLOR, MO.

POSEBNE PONUDBE SO:

40 akrov ravnine, izsekan gozd, en akre izčiščen, akre \$25.00.

50 akrov ravnine, mala hiša, gozd izsekan, akre \$25.

120 akrov ravnine, mala hišica, 1 akre čist, akre po \$23.00.

200 akrov ravnine, gozd izsekan, akre po \$24.00.

160 akrov ravnine, 70 akrov na kupih posekano, 5 akrov čistih in 40 obsekano in posušeno, akre po \$32.00.

Vso to zemljo čisto in ograjeno vzamem sam v našem ter plačam po \$5.00 od akra.

Imam valovite kmetije, deloma čiste svet s hišami od \$10.00 do \$30.00 akre.

Vsak kos prodam na mesečne ali letne obroke. Dam deset let časa za izplačati z 5 ali 6% obresti z garancijo, da svet čisti.

JAZ VSE TE KOSE ČISTIM VSAKEMU IN PRIPRAVIM ZA ORATI ZA \$7.00 DO \$10.00 PO AKRU.

Vse navedene ponudbe so poleg Slovencev, šol in železnic. Vsak kupec, ki želi saditi, dobi 100 dreves različnega sadja in 500 trt zastonj. Vsak izvežban čebelar dobi 10 panjev čebel pod obvezo da da meni ju-nija polovico medu kot popolno plačo.

FRANK GRAM, Naylor, Mo.

